

ZNAMENÍ ČARODĚJKY

L E N E K A A B E R B Ø L O V Á

FRAGMENT

Znamení čarodějky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lene Kaaberbølová
Znamení čarodějky - e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Copyright © Lene Kaaberbøl, Copenhagen 2001
Translation © Markéta Kliková, 2019
Cover photos © Nepenthe Film, 2019
Cover illustrations (letters) © Ibbleart / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4457-6

ISBN e-knihy 978-80-253-4519-1 (1. zveřejnění, 2019)

ZNAMENÍ ČARODĚJKY

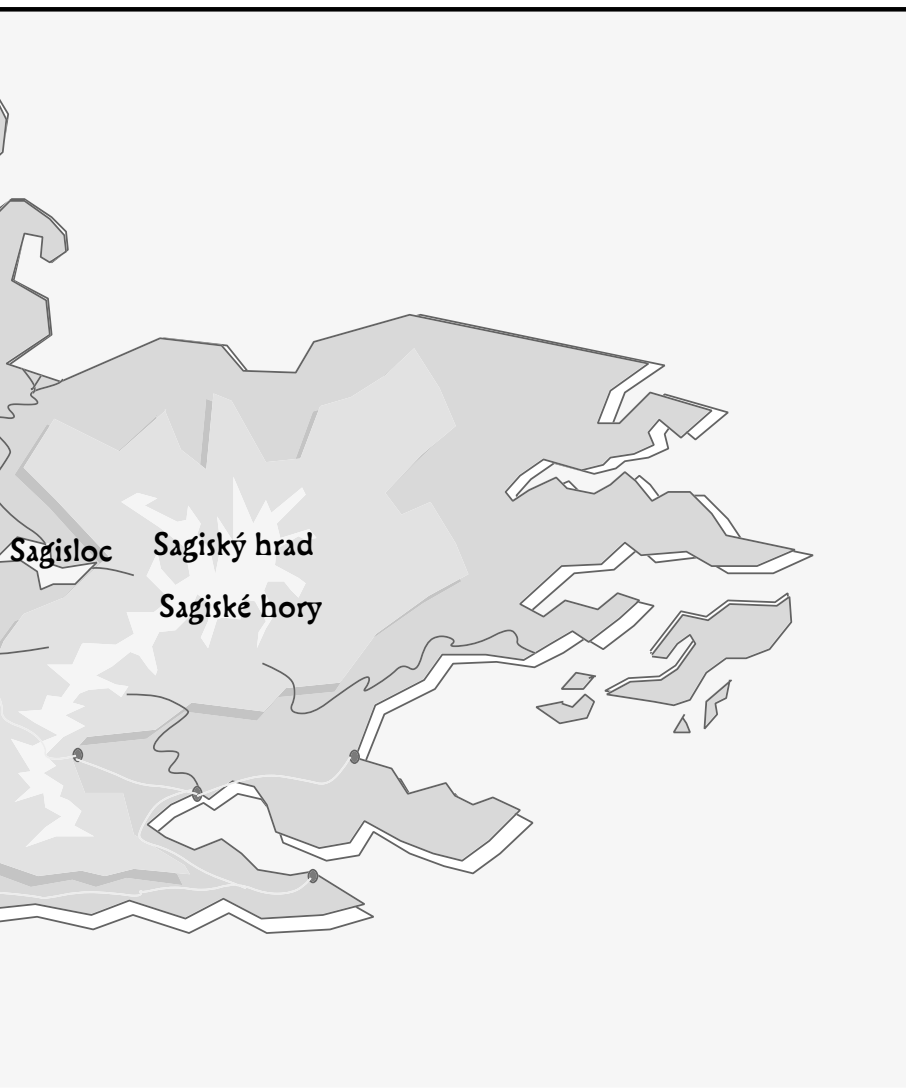
Lene Kaaberbølová

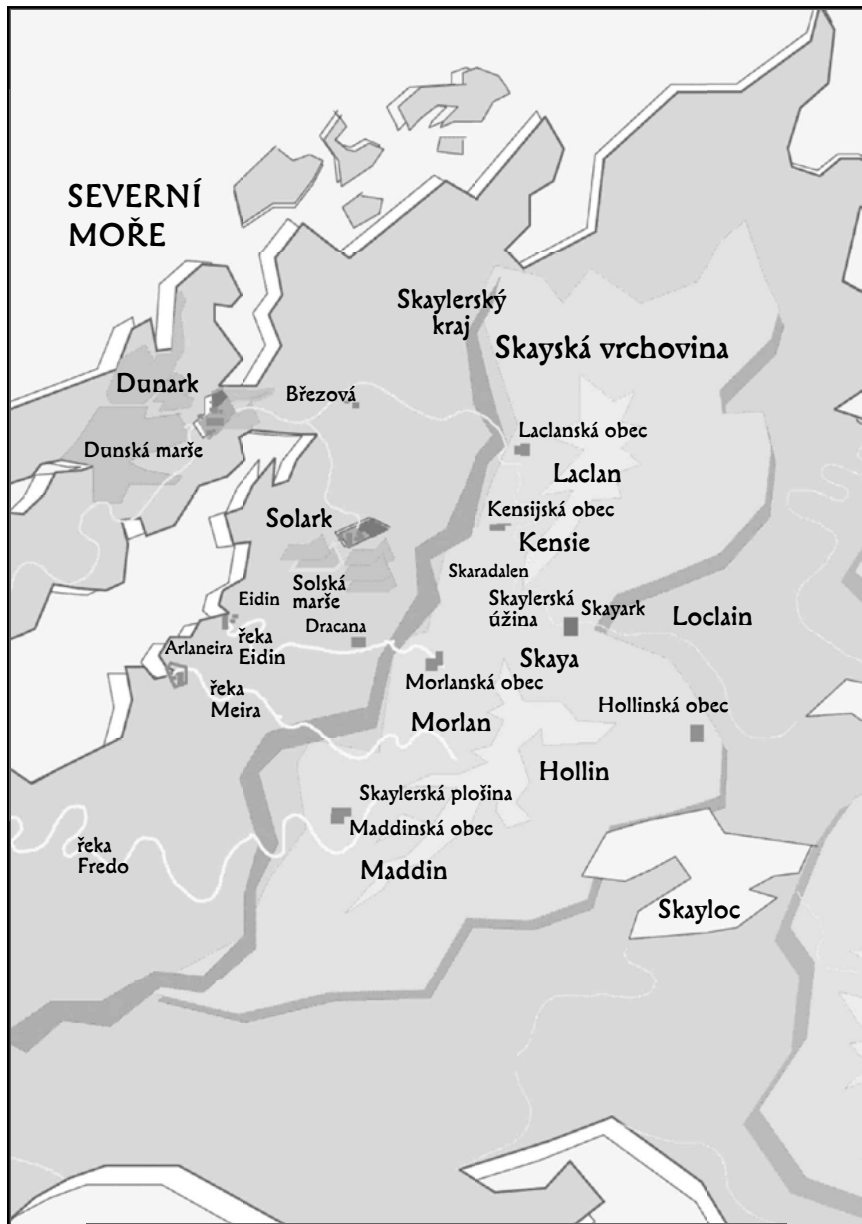
FRAGMENT

DININ SVĚT:

SKAYSAGISKÝ POLOOSTROV

DINA

HANDLÍŘ S DĚTMI

Mezi vřesem porostlými pahorky stály tři nízké kamenné domky. Těsně kolem nich se vinula úzká cesta, spíš jen brázda vyjetá kárkou. Nebyl důvod se zde zdržovat, pokud si někdo vyloženě nepotrpěl na výhled na vřes, nebe, jalovce a ovce na pastvě. Přesto na nevelkém prostranství mezi budovami stál kramářský povoz. Spolu s ovceci se za kamennou zídkou procházely také dvě muly a čtyři koně. A sem jsme dorazili i my: já, máma a Callan Kensijský. Už dávno Harala nenavštívilo tolik hostů najednou.

Přímo nad obzorem rudě žhnulo obrovské slunce. Počasí bylo pěkné a vzduch příjemně vlahý. Od kramářova povozu se pnula plachta, pod níž hráli tři muži karty, jako stolek jim posloužil pivní sud. Na něm se tyčil komínek chlebových placek, tři korbele a vedle ležela tmavá lesklá klobása. Na první pohled to připomínalo přátelský večer na návsí před hostincem. Teprve zblízka bylo patrné, že kramář má nohu připoutanou dlouhým řetízkem ke kolu povozu.

Zadržžený si ukrojil tlusté kolečko klobásy a zbytek pošoupl ke svým dozorcům.

„Tumáte,“ utrousil. „Při dobré karetní partičce člověku vyhládne.“

„Prohrát čtyři měďáky a parádní nůž – to nejsem jenom hladovej, to jsem oškubanej!“ zabručel hlídač, nicméně si postěžoval dobromyslně a klobáskou nepohrdl.

Vtom kramářova mula párkrát zastříhala ušima a s ohlušujícím řehtáním se rozeběhla. Strážci vzhledli. Jakmile nás spatřili, chvatně vstali a jeden smetl karty ze sudu, jako bychom je snad přistihli při nějaké nekalosti. Docela jsem je chápala. Popíjet něčí pivo a zároveň se k němu chovat hrubě a autoritativně nezvládne každý. Ostatně jsem si jen stěžít dovedla představit, že by na obviněních vůči tomu bodrému obchodníčkovi byla špetka pravdy. I nás několikrát navštívil a pokaždé sršel veselými a laskavými historkami. Černá hustá obočí připomínala slimáky a jedno mu při každém druhém slově tázavě poskočilo až do půlky čela. Zvonivě se smál a přes hradbu vrásek od smíchu mu skoro nebylo vidět do očí. Ne, nemohla jsem uvěřit tomu, že by se dopustil něčeho závažnějšího, než že by zákazníkům třeba nalil pivo pod míru. Ti kluci určitě jen utekli, jak sám tvrdil.

„Medamo,“ promluvil dozorce a poklonil se mojí matce. Vůči mně byl poněkud na vážkách – nakolik zdvořilý by měl být k jedenáctileté holce? Nakonec se rozhodl nic nerisikovat a uklonil se i mně. Holt jsem byla dcera paní Studu. „Medamino.“

Třetí z nás, Callan Kensijský, se úklony nedočkal, pouze strohého pokývnutí, jakým si muži tohoto ražení vyjadřují

respekt, nikoli však nutně přátelství. „Kensijský. Domníval jsem se, že na Planině doprovázíš karavanu?“

Callan hleděl muži do očí stejně odměřeně. „Dobřej večer, Laclanský. Ne, teď mám jiný povinnosti.“

„Ovšemže. Vidím, že si Kensijský střeží svou paní Studu jak oko v hlavě.“ Pohledem na okamžik spočinul na Callanově vytáhlé postavě. Na mámu se nepodíval, jako většina lidí se jejím očím radši vyhnul. Pokud by snad někdo mámu neznal předem, bylo znamení Studu dostatečným varováním. Vise-lo jí na hrudi a ve večerním slunci se blyštělo. Tvořila ho kulatá cínová destička natřená bílým a černým smaltem, připomínalo oko. Vlastnila jsem hodně podobné, akorát černou barvu nahradila modrá, protože jsem mámu doprovázela jen jako učnice.

I kramář povstal. „Vítejte,“ uchechtнул se. „Ne, že byste sem zrovna spěchali, že ano. Já jsem se tu mezitím s muži zabavil, ovšem doufal jsem, že do večera budu v Laclanské obci.“ Nedával najevo obavy, ani co by se za nehet vešlo, což mě ještě víc utvrdilo o jeho nevinně. Jeden aby pohledal viníka, který by očekával návštěvu paní Studu s takovým klidem. Rychle se uklonil, nejprve mámě a potom mně. „Vítejte,“ zopakoval. „Nicméně je hanba a ostuda nechat ty dvě dámy kvůli mně trmácet se takovou dálku, krom toho bezdůvodně.“

Máma zvedla hlavu a krátce na kramáře pohlédla.

„Doufejme, že jsme zde bezdůvodně,“ poznamenala nikterak nahlas či výhružně. Přesto se muži úsměv z drobného

obličej poprvé vytratil a bezděčně pozvedl ruku k ústům, jako by chtěl zastavit příval dalších slov. Vzápětí se vzpamatoval.

„Smím vás po tak dlouhé cestě pozvat na doušek piva a kousek chleba?“

Callan Kensijský otevřel ústa, máma ho ale předstihla.

„Ne, děkuji. Plním zde své poslání. Pusťme se do toho.“

Sklouzla z Falka, našeho černého valacha, a podala otěže Callanovi. I já seskočila z houževnatého vrchovinského koníka, kterého jsem si zapůjčila. Callan zvířatům uvolnil sedlové popruhy, aby si mohla vydechnout, ale netvářil se, že by je hodlal vypustit k ostatním na pastvinu. Patrně nepočítal s tím, že by mámě trvalo „plnění poslání“ dlouho.

„Jak se jmenuješ, kramáři?“ zeptala se máma opět přímě a bez výhrůžek či zloby v hlase.

„Hanibal Laclan Castor, k vašim službám, paní,“ představil se a uklonil, jak se sluší a patří. „A s kým mám já tu čest?“

„Mé jméno je Meluzína Tonerre. Byla jsem pověřena pohlédnout na tebe očima Studu a promluvit s tebou hlasem Studu. **Hanibale Laclane Castore, podívej se na m !**“

V kramáři hrklo, jako by okusil vlastní dlouhý bičík na muly. Na mírně chlupatém krku mu znenadání vystoupily šlachy a napjaly se jako loutnové struny. Velmi neochotně pozvedl hlavu a setkal se s máminým pohledem. Dlouze si bez jediného slova hleděli do očí. Kramáři se na tváři vyřinuly krůpěje potu, máma na sobě ovšem nadále nedávala nic znát, obličej měla jako vytesaný z kamene. Zničehonic se mužíkovi podlomily nohy a padl před ní na kolena, ona mu

však stále hleděla do očí. Zatnul pěsti s takovou vervou, až si nehty zaryl do dlaní a mezi prsty se mu spustil pramének krve. Hlavu nicméně sklonit nemohl.

„Pusťte mě, medamo,“ zaprosil nakonec přidušeně. „Buďte milostivá. Nechte mě!“

„Řekněte jim, čeho jste se dopustil,“ nakázala mu. „Povězte jim to, ať jsou našimi svědky, a já vás nechám být.“

„Medamo... jen jsem dbal na svůj obchod...“

„Mluv. Prozrad' nám, v čem přesně spočívá to *dbaní o obchod*, Hanibale Laclane Castore!“ Poprvé jsem v mámině hlase zaznamenala emoce: sžíravé opovržení, pod nímž se handlíř očividně kroutil a scvrkával, takže působil ještě menší než ve skutečnosti.

„Vzal jsem si do služby dva kluky,“ spustil hlasem ne silnějším než šepot. „Takový záslužný čin, vždyť to byli sirotci... Nikdo ve vsi je nechtěl... Choval jsem se k nim hezky, dobře jsem je živil i šatil. Nikdy se jim nedařilo lépe!“ Poslední slova vzdorovitě zdůraznil, urputně se bránil. Na mámu to zjevně nezapůsobilo.

„Pověz nám, co jsi udělal po čase. Jak *záslužně* ses choval.“

„Nastala krutá zima. Přišel jsem o celou várku osiva, poněvadž jsem u Sagislocu zapadal sněhem. Než jsem se dostal do cíle, semena vyklíčila a zkvasila. Měla hodnotu šedesáti stříbrných marek. Mohl jsem je vzít a vyhodit. Kluci... Jeden z nich se zdál v pohodě, takový poddajný, trochu ukňouraný hoch, vykonal, co jsem mu řekl. Zato ten druhý! Pořád s ním

byly potíže. Zjistil jsem, že ze skladu štípnul osm jehel nejlepší kvality a na vlastní pěst je prodal. Za peníze si koupil buchty a jablečný likér! Tak jsem mu dal co proto. Pak už nebyl k ničemu, nechtěl mi píchnout ani s úplnou prkotinou. Pořád mi oponoval. Jakmile jsem ho požádal, aby vypřáhnul, protočil oči a prohlásil, že to snad zvládnu sám. Pokud jsem ho poslal pro dříví, vrátil se po několika hodinách, dávno potom, co už oheň plápolal a polévka stála na stole. Co jsem si měl počít? Dříve nebo později by stejně vzal roha, a za všecku tu dřinu i výdaje za stravu a šaty pro ty dva holomky bych měl holé ruce. S jedním by odešel i druhý, byli nerozlučná dvojka.“

Kramář se odmlčel.

„A potom?“ popíchla ho máma. „Co jsi udělal potom?“

„Potom... jsem jim našel jinou práci.“

„Kde?“

„U urozeného pána – bratrance samotného Drakana, dunarského Dračího vládce. Pracovat pro knížete přece není tak špatné. Pokud vsadí na správnou kartu, třeba se z nich jednou stanou rytíři, kdo ví! Knížepán prý nehledí na dávná břemena a renomé, cení si leda věrné služby.“

„Cena, kramáři... pověz, kolik jsi za ně utržil.“

„Měl jsem s nimi přece výdaje...“ bědoval obchodník. „Je jen spravedlivé, že mi byla část uhrazena...“

„**Kolik, kramá i?**“ otázka padla jako rána bičem. Handlíř otevřel ústa a odpovéděl, nic jiného mu nezbyvalo.

„Patnáct stříbrných za toho mladšího a třiatdvacet za toho vejlučka. Byl na svůj věk velký a silný.“

Strážci, kteří ještě před chvílí popíjeli jeho pivo a cpali se jeho jídlem, se tvářili, že jim pohoštění zhořklo v ústech. Jeden si odplivl, snad se chtěl zbavit pachuti. Jenže máma ještě neskončila.

„Následně jsi zjistil, že se jedná o docela výnosný *obchod*, že ano? Řekni to před svědky, jen ať to slyší. Kolik lidí jsi od té doby Drakanovi prodal?“

Zdálo se, že kramáři poprvé došly odpovědi a výmluvy. V drobném obličejí posetém vráskami od smíchu mrtvolně zbledl a oči černé jako uhlí mu zmatněly. Teprve nyní prozřel, lapený v nemilosrdném zrcadle paní Studu.

„Sedmnáct,“ pípнул stydlivě chraplavým hlasem. „Nepočítám-li ty dva první...“

„Opuštěné. Sirotky. Poplety a babrally. Ty, kterých se sedláci milerádi zbavili. *Vážn si myslíš, Hanibale Laclane Castore, že je Drakan kupuje, protože z nich chce vychovat rytí e?*“

Mezi vráskami ronil slzy. „Pusťte mě. Medamo, laskavě vás prosím, nechte mne už být... Stydím se. Svatá Magdale-no, hanba mě fackuje...“

„Svědci, slyšeli jste ho. Splnila jsem své poslání?“

„Slyšeli, paní Studu. Své poslání jste splnila,“ protáhl do-zorce důrazně. Opovržlivě pohlédl na mužíka, který se svíjel na zemi u máminých nohou.

Máma zavřela oči.

*

„Co s tím otrapou provedeme?“ vznesl Callan otázku, aniž věnoval kramáři jediný pohled.

„Pochází z laclanského rodu,“ poznamenal strážce. „Jistě pouze z otcovy strany, nicméně... ho budou soudit Laclanští. My zde zůstaneme přes noc a zítra brzy ráno ho doprovodíme do Laclanského sídla.“

„Obchodovat s lidmi... obchodovat s *d tmi*...“ Callan se div nezalknul opovržením. „Doufám, že ho povésíte!“

„To je docela pravděpodobné,“ utrousil strážce suše. „Helena Laclanská není z cukru a sama má děti. Dokonce i vnoučata.“

Callan utáhl popruhy na sedle a napřáhl k mámě ruku. Ta usedla na kamennou zídku a vypadala vyčerpaně.

„Medamo Tonerre? Vyrazíme? Je jasno a bude úplněk, klidně můžeme jet i po soumraku. Nemám chuť nocovat pod stejnou střechou jako tahle veš.“

Máma vzhlédla, ovšem přímému pohledu se zdvořile vyhnula. „Ano. Už jdu, Callane.“ Chytila ho za ruku a vstala. Byla příliš hrdá, než aby se nechala vyzvednout na koně. Jenže já na ní poznala, že se únavou chvěje po celém těle. Přesto jsem nepromluvila, dokud jsme se nevzdálili z doslechu stráží a jejich dosud štkajícího vězně.

„Bylo to hodně zlé?“ zeptala jsem se obezřetně. Připadalo mi, že by v takovém stavu neměla cestovat na koni.

Callanovi očividně běželo hlavou totéž. „Zvládne medama dojet domů?“ ujišťoval se.

Máma přitakala. „Zvládnou. Ale to... Callane, pochop, já vidím to samé co on. Když mu pohlédnu do nitra duše... Pro

mě to není číslo. Devatenáct. Devatenáct dětí. Spatřila jsem jejich obličej. Úplně všechny. Navíc... on je koupil. Koupil je a zaplatil za ně, jako za zvířata. K čemu je asi potřebuje?“

Na to jsme odpověď neznali. Cestou po pěšině mezi vřesem porostlými kopci se snášela čím dál hustší tma a já zaslechla Callana znovu zamumlat:

„Doufám, že toho otrapu pověsí.“

*

Nepověsili ho. Laclanský posel nám schlíple doručil zprávu, že si náš milý kramář nožem, co vyhrál v kartách a co mu strážce posléze zapomněly odebrat, odemkl pouta. Potom se vytratil. Laclanští prohlásili obchodníka Hanibala za psance v celé Vrchovině a s okamžitou platností až do skonání věků mu odepřeli jméno i rodová práva. Kdokoli, kdo na něj narazí, mu smí vzít život a nemusí se bát odplaty. Od té doby ho nicméně nikdo nespatriil.

DAVIN

MEČ

Opatrně jsem ze skryše v doškové střeše ovčína vytáhl nový meč. Ne že by se zrovna blýskal – teda zatím. Měl šedočernou barvu, byl tlustý a těžký a hrot ani ostří moc patrné nebyly. Spíš připomínal plochou kovovou tyč. Callan mi ale slíbil, že mi ho pomůže nabrousit a vyleštit. Úplně jsem ho viděl před sebou: úzký, ostrý jako břitva, lesklý a smrtící. Zbraň hodná muže. Stála mě dvě pěkné haleny, takže už mi zbývala jen jedna, a všech sedm měďáků, které jsem si loni v létě vydělal u mlynáře v Březové. Podle mě to byla cena víc než přiměřená. Kéž by se máma o těch košilích nedozvěděla. Alespoň ne hned...

„Davine, neskočil bys se slupkami ke kozám?“

Netuším, jak to máma dělá, že je schopná na vzdálenost přinejmenším tří mil pojmout podezření, že se věnuju něčemu zajímavému či zábavnému, něčemu, co by se jí nezamlouvalo, a hned si pro mě vymyslí nějakou otravnou činnost. Neskočil bys se slupkami. Mohla je vzít Dina. Nebo by je klidně mohla odnést Melli – to jí je pět. Do háje, tohle přece není nic pro mě, mně je šestnáct, teda skoro, a jsem si do-

cela jistý, že už mi raší vousy. Nad horním rtem jsem si namatal jemné chmýří, zatím to nejsou opravdové vousy, ale brzo budou. Prý dojde se slupkami! Já mám důležitější věci na práci.

Bleskově jsem zaběhl za roh a přeskočil branku do koňské ohrady. Třeba bych mohl přesvědčit sám sebe, že jsem ji neslyšel. Možná uvěří, že už jsem v čudu. Nezdálo se mi to zrovna dvakrát pravděpodobné – vzhledem k tomu, že máma dokáže pohledem přimět k doznání i bezcitné, chladnokrevné vrahy – ale tu myšlenku jsem zaplašil. Hnal jsem se po pastvině přes vysoký kopec pod širým nebem, na míle daleko od koz a slupek a matek s očima Studu... a bylo mi lehké. Cítil jsem se naprosto svobodný.

„No, ták tady seš, synku. Už jsme se na tebe chtěli vybodnout.“

Před Callanovou chajdou na mě čekali Callan, Kinni a Koudel. Ta chatrč je vážně zvláštní. Callan je rozložitý jako buk a vysoký jako dub. Když ho vidím stát venku, řekl bych, že se dovnitř snad ani neseskládá. Ovšem jednou jsem uvnitř byl a pohodlně se tam vešel on i jeho shrbená stará matička, která s ním bydlí a stará se mu o příbytek během jeho cest s mojí matkou či putování po Planině při střežení karavany.

„Asi ho matinka nechtěla pustit,“ popíchnul mě Kinni. Někdy mi fakt leze na nervy. Neustále se do mě a mámy naváží, jenže mi neušlo, že před ní klopí zrak a tituluje ji „medamo Tonerre“, stejně jako většina lidí. Kinniho táta je kupec, a Callanovi dokonce platí za to, že Kinniho učí zacházet

s mečem. Koudela mám radši. Samozřejmě to není jeho pravé jméno. Ve skutečnosti se jmenuje Allin, ale tak mu nikdo neříká. Zbožňuje všechno, co třaská. Jednou se zmocnil nějakého ledku a hrnce kamenného oleje a prásk! Kořenářka Debbi zničehonic přišla o kadibudku. Zahlédla Allina zdrhat údolím s obrovskou skvrnou mouru na kalhotách a zakřičela za ním: „Vrať se, ještě ti hoří koudel u zadku! Napráším ti gatě, co se do tebe vejde!“ A od té doby mu nikdo jinak neřekne.

Koudel je tady vlastně něco jako můj nejlepší kamarád. Kdybych se tu narodil, určitě bychom se přátelili. Jenže pro něj i všechny ostatní jsem pořád „synek paní Studu z Planiny“, a ačkoli se k nám tady až na výjimky všichni chovají laskavě, zdvořile a ochotně, stále se cítím jako cizák. Člověk z Vrchoviny nedůvěřuje bezvýhradně nikomu, s kým není rodově spřízněný nebo se s ním nezná od kolébky. Čím déle tu žiju, tím víc si uvědomuju, kolik toho zdejší lidi tají. Přestože má Koudel mnohem radši mě, šel by v nouzi za Kinnim. Protože Kinni je jeho bratranec přes koleno a já jsem jednoduše náplava. Byl bych náplava, i kdybych tu bydlel patnáct let. Tak to prostě je – pro Koudela. Někdy mě to přivádí k takovému šílenství, že bych se na ně na všechny nejradši vykašlal a vrátil se do Březové, kde jsem sice taky akorát syn paní Studu, ale lidi mě alespoň znají od plenek. Někdy se mi po Březové stýská tolik, až bych brečel. Štve mě to, protože vrátit se tam nemůžeme. Lipový dům, teda náš bývalý domov, shořel do základů a Drakanovi muži po

mámě a sestře dodneška pátrají. I po Nikovi, který to v podstatě všechno zavinil.

Callan pro každé cvičení vymýšlí nové místo. Tvrdí, že hlídac karavany musí umět bojovat kdykoli a kdekoli – na blátě, nerovném povrchu, na horském úbočí, v lese i v mokřadu. Jeden nikdy neví, odkud se vynoří lupiči.

Tentokrát nás vzal do úzké vyschlé průrvy, jíž kdysi protékal potok. Zem pokrývaly malé i velké oblázky a ani náhodou se na nich nedalo pevně stát. Pokud by člověk na okamžik zapomněl být ve střehu, už by se válel na zemi. Jestliže bychom příliš koukali pod nohy, taky by to bolelo, protože Callan při naší nepozornosti pokaždé zaútočil. Dá se říct, že jsem ze cvičení nikdy neodcházel bez nových modřin. Kinni si někdy stěžoval, na to ale Callan nedbal.

„Co chceš radši – modřiny teď, nebo se později nechat propíchnout? Jestli se to tajtrlíkování nenaučíš, usekne ti při prvním vážném souboji protivník ruku.“

Poslouchal jsem ho a držel jazyk za zuby. Dost na tom, že jsem přivandroval z Planiny, nechtěl jsem ještě navíc být za měkkotu.

Cvičili jsme až do soumraku. Zpočátku jsme používali klacky, ale nakonec nám Callan dovolil zkusit meče, takže průrvu při každém nárazu kovu o kov zalil úžasný zvonivý třeskot. Skoro mi připomínal zvonce. Potil jsem se a klopýtal, znovu se zvedal a z hlavy dočista pustil mámu, oči Studu, kozy i slupky. Jen jsem se zahříval a radoval jak malý kluk, když mě Callan poplácal po rameni a poznamenal:

„Dobře, synku. Máš to v sobě.“

Užíval jsem si, že s ním souhlasím. S mečem jsem totiž zacházel líp než Kinni i Koudel, přestože jsem netrénoval ani zdaleka tak dlouho jako oni. Moje tělo někdy vědělo zdánlivě samo od sebe, co má dělat a co ne. Jako by mi nějaký vnitřní hlásek našeptával: Podrž meč *takhle* a zasaď úder. Švihni jím *takhle*, ať neztratíš rovnováhu.

Zničehonic jsem zaslechl hlas, který nevycházel z mého nitra: „Davine! Hledá tě máma!“

Naprosto mě to rozhodilo a Kinni využil příležitosti, aby mě pořádně nabral do ramene, takže mi znecitlivěla paže a já upustil meč. Zacinkal o kameny na dně průrvy.

„Seš mrtvej,“ triumfoval Kinni a špičkou meče mě píchl do hrudi. Hřejivá radost i vzrušení byly pryč.

„Niko... to nemáš na práci nic lepšího než kolem ní skákat?“

Niko na mě shlížel z kraje prolákliny. Z modrých očí číšel chlad.

„Ne, Davine, to opravdu nemám. Zapomínáš, kdo je tvoje matka. Nebýt její odvahy a síly, tlel bych teď kdesi za šibeničným vrchem jako potrava pro krkavce. Popravili by mě za tři vraždy, které spáchal někdo jiný. Nemysli si, že já snad zapomenou, kým ona je. Dlužím jí úplně všechno. A ty jí dlužíš přinejmenším tolik respektu, abys jí řekl, čemu se věnuješ. Dělá si o tebe starosti.“

Kinni se uchechtl.

„Davínku, broučku,“ zašeptal tichounce, aby to Niko neslyšel. „Maminka Studu si o tebe dělá starosti.“

Vztekle jsem popadl meč. Měl jsem sto chutí jím Kinniho přetáhnout. Ale ještě víc jsem jím chtěl nabrat Nika po hlavě a po jeho přezíravém obličejí. Co si o sobě myslí, že mi tu bude kázat, co já dlužím mámě? Je snad špatně, že se ze všech sil učím bojovat – abych ji jednoho dne dokázal ochránit před Drakanem a ostatními nepřáteli, které na ni poštvá právě Niko?

„Stejně pro dnešek končíme,“ prohlásil Callan. „Jen běž, Davine. Uvidíme se zrána, pakliže se ti chce vyrazit na hon.“

Přikývl jsem. Na ten lov jsem se hrozně moc těšil. Callan mi zapůjčil luk a já už trefil skoro cokoli, na co jsem zamířil. Jenže co když Niko mámě o tom honu poví a ona mi to zatrhne?

Rychle jsem vyrazil na cestu a doufal, že mě Niko nechá na pokoji. Jakmile jsme však vyšli z lesa a měli na dohled kamenný kruh a dům, s jehož stavbou nám pomohli Kensijští, už to v sobě neudržel.

„Proč jí to neřekneš, Davine? Prostě se vypaříš a ona netuší, kde jsi.“

„Jestli to fakt chce vědět, stačí, aby se mi podívala do očí. V tom případě jí řeknu cokoli, ať už se mi bude chtít, nebo ne.“

Niko mě chytil za paži a donutil mě se zastavit. Snášela se mlha a vzduch za soumraku byl vlhý a lepkavý. Tmavé vousy měl orosené.

„Proč se chováš jako pitomec? Nechápeš, že to je to poslední, co by udělala?“

To jsem nechápal. Nedal jsem to na sobě ale znát.

„Nebudeš o mně říkat, že jsem pitomec,“ zavrčel jsem. „Já aspoň něco dělám, zatímco ty tu akorát tvrdneš se založenýma rukama.“

Niko zatnul pěsti a modré oči pod tmavým obočím metaly blesky. Skoro jsem si přál, aby mě udeřil, abych měl záminku se s ním poprat. Jenže na to se samozřejmě nemohl, protože Niko se vyžívá ve slovních bitkách.

„Kdyby ses podíval aspoň o chlup dál než na špičku nosu, všimnul by sis, že se tě máma snaží nechat dospět. Zeptala se snad, proč si musíš tu samou košili prát týden co týden, přestože bys měl mít další dvě na střídačku? Ostatně tě podrazili – tohle není nic víc než kus železné rudy. Z toho nikdy pořádnou čepel nevybrousíš.“

„Proč mi teda nepomůžeš, když seš takovej chytrák? Mohl bys mě trénovat mnohem líp než Callan.“ Niko byl knížecím synem a učil se u těch nejlepších šermířských mistrů, které jeho otec sehnal.

Odpověděl mi až po chvíli.

„Jestliže ti slíbím, že ti pomůžu,“ ozval se konečně, „budeš mámě říkat všechno?“

„Proč je nutný ji do toho tahat?“

„Proč ne? Stydíš se za to snad?“

„Nestydím!“ Jenže mi bylo jasné, že s tím máma souhlasit nebude. „To snad nesmím mít malinké tajemství? No tak, Niko, pomoz mi.“

Zavrtěl hlavou. „Meče nemám rád,“ řekl. „A tvojí mámě by se to nezamlouvalo.“

„Nebýt tebe a těch tvých nóbl pocitů, nikdy bysme nepřišli o Lipový dům! Kdyby ses odvážil zasáhnout, dokud byl ještě čas, tak... tak...“ Nedokázal jsem tu větu dokončit. Niko na mě zaraženě zíral, ve tváři bílý jako stěna. Věděl, že mám pravdu. Loni na podzim měl příležitost Drakana zabít. Drakana, který zavraždil jeho otce, ovdovělou švagrovou i malého synovce. Jenže místo ostřím ho praštil mečem naplocho. O několik dní později nám Drakanova družina podpálila dům a pozabíjela takřka všechna zvířata.

Niko se beze slova odebral svou cestou. Byl jsem si vědom toho, že jsem ho bezesporu ranil stejně, jako kdybych ho bodl nožem. Usnadnil bych mu to, kdybych mu jednoduše jednu natáhl ve chvíli, kdy jsem k němu choval největší zášť. Asi by to bylo snazší i pro mě. Ten jeho pobledlý obličej mě trápil, zavínil jsem to já. Navíc jsem ho ani zbla nechápal. Prostě jsem vůbec nepobíral, proč tehdy Drakana nepropíchl. Vždyť mu Drakan vyvraždil celou rodinu, a jako by to nestačilo, tak všechny, dokonce i jeho samotného, přesvědčil, že vrahem je Niko. Na jeho místě bych... Pokud Drakan ještě jedinkrát zkříví mámě nebo sestřám vlásek... Proto jsem se tak urputně cvičil. Protože jsem je chtěl chránit. Protože jsem toužil Drakana sprovodit ze světa.

Když jsem vstoupil dovnitř, máma s holkami už jedly. Dina na mě přes stůl rozhořčeně pohlédla. Po všech těch událostech z minulého podzimu byla vůči mámě velmi citlivá. Špatně snášela, pokud se mámě něco protivilo nebo ji něco rozesmutnilo. Ovšem Dina taky mámu v Dunarku

doprovázela při těch nejkrušnějších chvílích. To představovalo další důvod, proč jsem se chtěl naučit s mečem. Příště, až se nějaký drak pokusí sežrat mou mladší sestru, nebudu dřepět doma s rukama v klíně. Tu bestii totiž zabiju já a ne Niko.

Vzal jsem si z dolní poličky misku a předstíral, že jsem si blesků sršící z Dininých očí nevšiml. Zdělala po mámě oči Studu, a když se hodně zlobí, je už lepší se jejímu pohledu vyhnout. Setkat se s ním je jako dostat ránu kopytem. Róza, Dinina kamarádka z Dunarku, která u nás teď taky bydlí, mi nalila polévku velkou dřevěnou naběračkou, kterou pro nás sama vyřezala. S nožem jí to jde. Dokonce loni Drakana bodla kudlou do nohy. Proti Drakanovi tehdy tak či onak nezasáhli jen pětiletá Melli... a já.

„Kde jsi byl, Davine?“ zeptala se Melli hlasitě.

„Venku,“ odsekl jsem nabroušeně.

Máma to mlčky přešla. I Dina. To ticho mi rvalo uši. Foukal jsem si polévku a důsledně se vyhýbal jejich pohledu.

DINA

ZLODĚJ OVCÍ A BAŽANTI

Druhého dne Davin opět zmizel, dokonce už před snídaní. Ani já toho moc nepozřela. Překypovala jsem kvůli bráchovi vzteky, až jsem skoro ani nemohla polykat. Jednoduše jsem nechápala, jak se může takhle chovat, a navíc v době, kdy se tady máma po zážitku s dětským handlířem plouží jako tělo bez duše. Jako by už tak neměla plnou hlavu starostí.

„Dojez to, Dino,“ pobídla mě máma nepřítomně. Přehodila přes Davinovu misku utěrku a postavila ji stranou.

„Nemám hlad,“ zamumlala jsem s pohledem zapíchnutým do stolu.

„Poslyš, je s tou kaší něco?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Není to tou kaší, já jen nemám...“

„Aha, tak ji dojez! Nebo ji vykydej slepicím, mně je to fuk!“

Róza překvapeně vzhlédla. Máma zřídka kdy zvyšovala hlas kvůli malichernostem. Do očí mi vyhrkly slzy, poněvadž to najednou zjevně byla moje chyba. Spěšně jsem vstala a udělala přesně to, co řekla. Slepice kdákaly a tlačily se mi k nohám, aby se dostaly k tomu nečekanému pamlsku. Ranní slunce jim zlatavě tančilo po zádech. Naše zdejší slepice

byly do jedné větší než ty, co jsme chovali v Březové, a měly parádní červenohnědou barvu, skoro měděnou. Takhle zřejmě vypadaly vrchovinské slepice, každopádně se slepicím sousedů podobaly jako vejce vejci.

Slyšela jsem prásknout dveře a měla za to, že přišla Róza. Přistoupila ke mně ale máma. Beze slova mě objala a zabořila mi tvář do vlasů. Chvilí jsme tak pozorovaly slepice, které klovaly a uždibovaly a bily se o zbytky mé snídaně.

„No, to mám radost, že aspoň jim chutná...“ zažertovala maminka. Chtěla mi na tváři vykouzlit úsměv.

„Davin se chová jako pitomec,“ prohlásila jsem zarputile. „Co je s ním?“

„Davin není pitomec,“ povzdychla si máma, až jsem na krku ucítila její dech. „Snaží se být dospělý, přestože ještě úplně dospělý není. Nejlepší bude nechat ho trochu v klidu.“

To bylo to poslední, co jsem mu chtěla dopřát, klid – to ho radši nakopnu do patřičných míst.

„Skoro už se mi ani nepodívá do očí,“ poznamenala jsem a zničehonic jsem se rozplakala, ani jsem si toho nevšimla. Nemohla jsem to zastavit. Vzhledem k tomu, že se na celém světě najdou jen čtyři lidé, kteří se mi odvažují pohlédnout do očí, je těžké jednoho ztratit.

„No tak, beruško,“ zamumlala máma a ještě silněji mě k sobě přitiskla. „Beruško, promiň, nevšimla jsem si toho, příliš jsem se zaobírala tím, že už se nechce podívat na mě.“

„Určitě si to ani neuvědomuje,“ vzlykla jsem. „Proč se nás takhle straní?“

Máma odpověděla až po chvíli. „Nevím, co přesně se v něm odehrává,“ přiznala nakonec. „Víš, Davin... dřív byl kluk a s tím si uměl poradit. Teď se mění v muže a podle mě moc neví, co si s tím počít. My dvě mu v tom nijak zvlášť nepomůžeme. Ovšem až na to přijde, vrátí se k nám.“

„Určitě?“ Hlas se mi chvěl a zněl skoro stejně dětsky jako Mellin, protože co když k nám Davin už cestu zpět nenajde? Neznám mnoho mužů, kteří zvládnou pohlédnout do očí paní Studu. Niko se snažil, ale působilo mu to bolest, protože se styděl za hrozně moc věcí. Zcela bez okolků se jí do očí díval akorát Drakan, a to jen proto, že stud cítil asi jako zvíře.

„Určitě,“ ujistila mě máma. „Jestli z našeho Davina nevyrostе muž, který nám bude schopný pohlédnout do očí... bude to svědčit jen o tom, že jsme ho špatně vychovaly, co myslíš?“

Znovu se mě pokoušela potěšit, jenže já se nedokázala usmát.

Vtom Potvor, náš velký šedivý pes, výstražně zavrčel a zvedl se z prosluněného místa u kozího chlívku. Máma mě pustila.

„Utíkej dovnitř a otři si oči, beruško,“ vybědla mě. „Jdou k nám hosti.“

*

Přijel za námi vysoký tmavovlasý muž s vybranými způsoby, pocházel z rodu Laclanských. Oblečený byl upraveně,